

Zaterdag 2 juni 1917 – ochtendeditie

Parijs, 1 juni. Kapitein Guynemer heeft vijf vliegtuigen neergeschoten, waarvan vier op één dag. Hiervan heeft hij er twee met een tussenpoos van een minuut neergeschoten. Guynemer heeft nu in het geheel 43 toestellen geveld.

Londen, 1 juni. Officieel avondbericht: Een Britse afdeling drong de vijandelijke stellingen ten zuiden van Ieper binnen en bombardeerde vele schuilholten met succes.

Berlijn, 1 juni. Officieel avondbericht: Levendige vuurstrijd in de bocht van Wijtschate.

Berlijn, 1 juni. Gisteren lagen de Duitse stellingen bij St.-Elooi en Wijtschate alsmede de streek van Mesen en die ten westen van Waasten onder het zwaarste vuur, dat ook 's nachts op gang bleef. Vijandelijke patrouilles, die er 's nachts in die buurt op los trokken, werden teruggeworpen. Ze lieten gevangenen in onze handen. Bij Waasten wist de tegenpartij gisterochtend vroeg in onze schansen voet te krijgen, maar door een tegenaanval moest zij dadelijk terug.

Havre, 1 juni. Koning Albert heeft te De Panne de Braziliaanse senator Machado, die vergezeld werd door Barros Moreira, de Braziliaanse gezant hier, in audiëntie ontvangen.

De koning heeft Machado en Brazilië dank gezegd voor de steun van België.

De Vorwärts zegt dat Anseele, lid van het uitvoerend comité van het Internationaal Socialistisch Bureau binnenkort ook te Stockholm wordt verwacht. Door bemiddeling van de Duitse partij is hem een pas verstrekt.

Men meldt ons uit Terneuzen:

In de afgelopen nacht zijn verscheidene vliegtuigen waargenomen, die zich in oostelijke richting bewogen, waarschijnlijk boven ons gebied, doch wegens de duisternis waren ze niet zichtbaar.

Na enige tijd werden zware slagen en hevig schieten gehoord. Naar verluidt zijn bommen geworpen op Moerbeke, waar sedert enige tijd een vliegekamp van de Duitsers gevestigd is. Er werden branden waargenomen, doch de schade moet niet groot zijn.

Zaterdag 2 juni 1917 – avondeditie

Berlijn, 2 juni. Officieel: Legergroep prins Rupprecht: Evenals vorige dagen krachtige actie der artillerie in het vak van Wijtschate.

Vandaag heeft de wederzijdse artillerie aanmerkelijke bedrijvigheid ontwikkeld in het vak van Ieper.

Professor A. Vermeylen heeft, zoals men weet, het verzoekschrift van L. Franck e.a. aan de Duitse rijkskanselier ondertekend. De Vlaamsche Gedachte, het weekblad onder leiding van L. Picard, valt hem daarover aan. De Vlaamsche Gedachte brengt vooreerst de volgende uitlating van Vermeylen en zijn Kritiek der Vlaamsche Beweging in herinnering:

Maar waarom vorderen (de flaminganten) dan niet rechtuit de scheuring van België, waarom staat dat nergens in hun programma te lezen? Integendeel: elke keer hen naar het hoofd geslingerd wordt dat zij de splitsing verlangen, tekenen zij protest aan met verontwaardiging, en er verschijnen stichtende plakbrieven met een driekleurig lijstje omrand.

Die tegenstrijdige houding verwijt ik niet aan de meerderheid der flaminganten. In de grond zijn zij volstrekt niet Belgisch gezind, al vrezen zij te dikwijls met hun vrij uitgesproken mening voor de dag te komen. Vlaanderen, dat voelen ze, dat willen ze; België laat hen koud: we konden het heuglijk feit beleven, dat de “Brabançonne” uitgefloten werd. Maar op dat netelig gebied heeft men weinig moed te verwachten van de meeste leiders der Beweging, en van al wie nauw of lossier met de staat verbonden zijn. Die zijn voorzichtig, willen niet “overdrijven” ...

Met die lieden twist ik niet ...

De Vlaamsche Gedachte schrijft dan in verband met deze uitlating van Vermeylen:

Vermeylen heeft die woorden nooit herroepen, integendeel! Waar hij, ook in de laatste tijd nog, met Vlamingen over Vlaanderen sprak, stak hij de draak met de “âme belge” en met het Belgisch nationalisme: dit deed hij bv. elke avond, die hij doorbracht onder de Vlaamsgezinde studenten van Brussel.

Dit is nu voorbij: wat hij vroeger bespote heeft hij nu vereerd en wie meende in zijn geest te handelen is door hem met smaad overloden.

Daartoe heeft hij zelfs gemeend zich met een veertigtal fransgezinden en met enkele twijfelachtige flaminganten te moeten verenigen (slechts een tiental onbetwistbaar echte flaminganten staan er onder de brief van L. Franck aan de Duitse rijkskanselier).

Zullen wij nu doen wat de jonge Vermeylen heeft gedaan tegenover diegenen die destijds handelden zoals hij nu handelt, zullen wij ons met minachtend gebaar van hem afwenden en zeggen: “met zulk soort lieden praat men niet verder”?

Dit ware mij en mijn vrienden – hoeveel hebben wij niet aan Vermeulen te danken? – beslist onmogelijk.

Hij zal ons dierbaar blijven, smartelijk dierbaar, als de man, die ons niet alleen door zijn lering maar meer nog door de tragiek van zijn leven het duidelijkst heeft doen beseffen dat elk mens – zelfs de van nature rijkst begaafde – slechts als deel van een volk, slechts als burger van een vaderland zich in waarheid en in trouw aan eigen wezen kan ontwikkelen.

Zelfs het beste van een volk dat in dienstbaarheid leeft wordt door de leugen aangetast.

Voor Oostenrijk-Hongarije constateert Bauer in zijn boek over het nationaliteitenprobleem, dat onder de leiders der minderheidsvolken uit het rijk veel hypocrisie en lafheid voorkomt en noemt dit “bijna een sociologische wet.”

De (betrekkelijke) waarheid van die wet kunnen wij in deze tijd ook nagaan in Zuid-Afrika bij generaal Smuts en zijn vrienden en in Vlaanderen ...

Ach, Vlaanderen heeft eeuwenlang in de school der lafheid geleefd.